

Chương 5

Tôi Đến Nhận Lời Xin Lỗi

“**T**ìm y tá nội trú thật chẳng dễ dàng gì. Chiều nay mẹ định gặp người được luật sư Lee giới thiệu đây, không biết có ổn không nữa. Hay con cũng gặp xem sao nhé?”

“Mẹ tự quyết định đi ạ. Chiều nay con có hẹn rồi.”

“Hẹn á?”

“Giám đốc Park nói anh ấy có cuộc họp gần đây nên chắc sẽ ghé qua.”

“Giám đốc Park? Ai cơ? Cái cậu Park Dong Jin á?”

“Vâng.”

“Mẹ chẳng ưa cậu ta chút nào. Chỉ biết xúi giục con, khiến con làm mọi chuyện rối tung lên, trong khi con học hành chăm chỉ đến thế.”

“Anh ấy là kiến trúc sư con tôn trọng, cũng là người đã mở ra thế giới đặc biệt cho con.”

Nhà kính là thế giới đặc biệt đối với Hyun Moo ư?

Phu nhân Victory ghét sự yếu đuối nhu nhược khi nhắc đến từ “nhà kính”. Việc Hyun Moo thiết tha với nhà kính cứ như thể anh đẩy thế giới này ra rồi bỏ chạy khiến bà càng ghét hơn.

Thế giới đặc biệt.

Bà cũng ghét cái đây nốt. Chẳng hiểu sao cứ có cảm giác như thể một thế giới xa rời hiện thực. Phu nhân Victory mong Hyun Moo bước ra thế giới ngoài kia và sống thật kiên cường. Bà mong anh là một người đàn ông mạnh mẽ.

“Mẹ vẫn lo. Nếu con nhập viện thì cần có người chăm sóc. Mẹ đã nhờ chọn một y tá nam, nhưng nếu để đàn ông bước vào một ngôi nhà toàn đàn bà con gái thế này lại thấy hơi bất tiện.”

“Con cũng là đàn ông đấy.”

Phu nhân Victory đang sắp xếp hành lý của Hyun Moo vào cái túi du lịch nhỏ, nghe thấy vậy bèn ngẩng đầu lên nhìn anh. Hyun Moo ngồi trên giường,

anh cứ tung quả bóng tennis lên không trung rồi chụp lại, miệng nở một nụ cười mơ hồ. Phu nhân Victory chăm chú nhìn quả bóng màu vàng rơi vào bàn tay Hyun Moo một cách chuẩn xác, bà thậm chí còn nghĩ có khi nào anh nhìn thấy hay không.

Thật kỳ lạ làm sao, nhưng ở Hyun Moo không hề có sự rối loạn và khủng hoảng mà những người đột ngột mất đi thị lực phải trải qua. Nếu đột nhiên không thể nhìn thấy được, con người ta sẽ tưởng tượng tình hình xung quanh theo thị giác ban đầu, nên cảm giác hoảng sợ sẽ mạnh lên, đi đứng cũng trở nên khó khăn hơn. Dù bà đã cho lắp đặt tay vịn khắp trong nhà nhưng Hyun Moo vẫn thích ứng với mọi thứ tốt đến độ khác thường. Cứ như thể ngay từ đầu anh đã không nhìn thấy gì. Cứ như thế chuyện mất đi thị lực chẳng ảnh hưởng gì đến anh.

“Phải có một người có thể bảo vệ được mẹ chứ.”

“Cô Jung Rye thì sao?”

“Một tên trói gà không chặt dùng một tay còn đẩy được đi ấy nữa là. Tên ấy sẽ nhắc bổng đi lên như nhắc một cái bao bốn mươi cân, còn đi thì hét “ôi”. Sau đấy đi sẽ vừa đâm thùm thụp vào người tên đấy vừa hét “Ồi, ối!””

Vẫn như ngày xưa, câu đùa của Hyun Moo khiến phu nhân Victory phải bật cười khanh khách. Trong nụ cười mà bà cố tình cười to thêm một chút, có lẫn cả hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy Nan Da thì sao?”

Trái bóng tennis bị tung lên không trung không rơi trúng vào lòng bàn tay của Hyun Moo nữa mà va vào ngón tay anh rồi lăn tròn trên nền nhà.

Cà chua rất tươi và ngọt cậu nhi? Cô Nan Da đã trồng nó đấy.

Hyun Moo à, quả việt quất này ngon thật đấy. Khác hoàn toàn với đồ đông lạnh. Nan Da đem đến mấy loại cây trồng trong vườn trái cây nhà con bé lên đấy.

Tôi biết là cậu không thích canh giá đỗ, nhưng mà cậu ăn thử đi ạ. Cô Nan Da đã cố tình nhờ tôi làm, giá đỗ này là cô ấy đem ở quê lên đấy.

Nan Da. Nan Da. Nan Da.

Từ lúc nào không biết, miệng mẹ anh và dì Jung Rye chỉ bật ra mỗi cái tên Nan Da. Thực đơn bỗng dưng thay đổi, bầu không khí trong nhà cũng thế. Nan Da đã rải dấu vết của bản thân cô lên toàn bộ ngôi nhà nhưng lại không hề xuất

hiện trước mặt anh. Từ sau hôm ở bệnh viện về, đã hơn hai tuần trôi qua mà anh vẫn không chạm mặt cô. Chỉ nghe thấy tiếng hây, ha phát ra mỗi sáng thôi.

Hễ Hyun Moo bước chân vào nhà bếp, kiểu gì anh cũng nghe thấy tiếng hốt hoảng, sau đó là tiếng bước chân chạy trốn. Mỗi khi anh ngủ ngày trong nhà kính, thì thoảng tiếng bước chân thật trọng cùng mùi xà phòng quen thuộc lại bay đến, nhưng cô không nói lời nào, hết như lần đầu tiên họ gặp nhau. Không nhằm đi đâu được, rõ ràng cô đang tránh mặt anh. Dẫu cho lý do là gì đi nữa, xem ra cô đang cố gắng để không xuất hiện trước mặt Hyun Moo.

“Con đâu cần phải chịu trách nhiệm với cả cô ta.”

Gương mặt Hyun Moo cau có.

“Có khi con bé sẽ mang thai con của con đây.”

“Thế thì sao ạ?”

“Chịu trách nhiệm với Nan Da hay không không biết, nhưng con mình con phải bảo vệ chứ.”

“Nó không phải con của con, chỉ là một mảnh gen của con thôi.”

Hyun Moo đứng bật dậy khỏi giường. Anh đóng cửa làm nó phát ra một tiếng động thật mạnh rồi bỏ đi mất. Rầm, chấn động của âm thanh chiếc cửa phát ra vang vọng thật lâu trong căn phòng rộng lớn. Phu nhân Victory dăm dăm nhìn cánh cửa đóng chặt, khẽ thở ra một hơi.

“Mệt mỏi thật.”

Phu nhân Victory đóng va li lại. Bà lặng lẽ cầm quả bóng tennis đang lăn tròn dưới chân giường, tung nó lên trời giống như Hyun Moo. Trái bóng tennis màu vàng bị ném lên không trung chạm vào ngón tay bà rồi rơi vào giữa đồng quần áo trên sàn.

“Không có vấn đề gì cả. Độ ẩm được điều chỉnh tốt. Hiệu suất năng lượng cũng thế.”

Dong Jin kiểm tra hệ thống điều khiển tự động của nhà kính. Anh ta nhấn nút, mở cánh cửa sổ đưa ánh sáng vào. Uỳnh, một âm thanh vang dội phát ra. Hệt như khẩu độ¹ của máy ảnh, cánh cửa từ từ mở ra, cơn gió mát lạnh thổi đến. Dường như Hyun Moo đang đoán hướng gió. Anh mở lòng bàn tay, quét qua những chiếc lá xanh rồi đi dạo trong nhà kính.

Dong Jin lặng yên nhìn theo bóng lưng Hyun Moo, sau đó tỉ mỉ quan sát nhà kính một lần nữa. Nhà kính hình tròn khổng lồ được thiết kế để hòa hợp với

tòa nhà xây bằng gạch lâu năm, mang một vẻ đẹp tinh tế và vững chắc. Suốt bốn mùa, ánh sáng tràn vào thông qua cửa sổ trời, mỗi mùa, mỗi giờ lại tạo nên những bóng râm khác nhau, tự bản thân đồng hồ mặt trời đã là nghệ thuật của ánh sáng. Thêm vào đó, tường không phải thủy tinh mà được xây bằng gạch làm từ đất sét và rơm, ban ngày tiếp nhận nhiệt lượng từ mặt trời thì nóng đỏ lên, đến đêm lại từ từ tỏa nhiệt nên nhiệt độ và độ ẩm luôn được điều hòa. Sàn nhà được lắp đặt hệ thống sưởi sàn bằng đá xanh giống như sưởi sàn truyền thống, sử dụng hệ thống năng lượng thân thiện với môi trường làm nóng địa nhiệt.

Hyun Moo đã ứng dụng nhà kính của thời Joseon để thiết kế nhà kính tuyệt vời này.

“Anh biết không, dù người ta công nhận thiết kế nhà kính của Heidelberg vào năm 1619 là thiết kế nhà kính đầu tiên, nhưng nhà kính của Joseon còn đi trước những một trăm bảy mươi năm.” Hyun Moo đã nói với anh ta như thế vào lần đầu tiên họ gặp nhau.

Hyun Moo là một chàng trai lặng lẽ ôm ấp trong mình lòng nhiệt huyết. Anh là một người vừa như thuận theo lại vừa như không thuận theo người khác. Một cậu thanh niên chỉ im lặng hoàn thành giấc mơ của bản thân. Mỗi lần Dong Jin thiết kế nhà kính cùng Hyun Moo, cảm giác như không phải anh đang thiết kế nhà kính, mà đang tạo nên những giấc mơ.

Không có gì đâu anh. Chắc chỉ là chứng đau nửa đầu thôi.

Anh ta rất hối hận. Hối hận vì đã xem nhẹ cơn đau đầu thi thoảng ập đến khiến Hyun Moo phải khổ sở. Ngày hôm đó cũng thế. Hyun Moo uống thuốc giảm đau xong, liền đưa tay day day vùng huyệt thái dương rồi cười. Đột nhiên anh ngã gục trên mô hình nhà kính đạt giải. Hôm ấy Dong Jin vẫn nghĩ chẳng có gì to tát, chắc là anh làm việc quá sức nên mới thế. Ấy vậy mà...

Ngay cả bây giờ, sau khi hoàn thành xong thiết kế nhà kính đạt giải đó và bắt tay vào dựng lên khung sườn của nó, trong đầu Dong Jin vẫn như in sâu hình ảnh Hyun Moo cười với anh ta rồi nuốt viên paracetamol. Nhất định Hyun Moo sẽ mau chóng khỏi bệnh và có thể tận mắt nhìn thấy nhà kính hoa sen mà anh đã thiết kế, anh ta cầu mong như vậy.

“Park Hyun Moo, cậu còn nhớ không?”

“Chuyện gì?”

“Lần đi Cornwall² ấy.”

“...”

“Cậu đã bảo chúng ta nhất định phải làm một nhà kính hình ống giống như dự án Eden³.”

“Phải rồi.”

“Chúng ta làm thử nhé?”

“...?”

“Ở Hoengseong có một ngọn núi đá đã kết thúc thu thập đá, hình như chính quyền địa phương và chủ nhân của ngọn núi đó định mở một cuộc triển lãm. Nếu là khu nghỉ dưỡng trượt tuyết hay sân gôn sẽ có khả năng hơn, nhưng cậu thấy thế nào? Làm thử nhé?”

Hyun Moo phì cười.

“Anh đang đùa đấy à?”

“Tôi không đùa đâu. Tôi cần cậu.”

Dong Jin lắc đầu, sải bước đến trước mặt Hyun Moo. Dù Hyun Moo không nhìn thấy gì nhưng Dong Jin nhất định phải có anh. Không, có lẽ đây cũng là điều cần thiết với Hyun Moo. Bởi lẽ không có ai dành tình yêu cho nhà kính lớn như anh cả.

“Cảm ơn anh. Dù chỉ là lời nói.”

“Này, tôi không nói chơi đâu. Đang nghiêm túc đấy nhé.”

“Em cũng nghiêm túc đấy.”

Hyun Moo chỉ vào đầu mình rồi khẽ cười.

“Park Hyun Moo...”

Dong Jin cắn môi, chẳng thể làm gì khác ngoài nhìn Hyun Moo dăm dăm. Anh ta không biết mình nên làm thế nào cả. Đang sống sờ sờ thế kia mà lại sắp phải chết.

“Sau khi kết thúc đợt trị liệu này, em sẽ... suy nghĩ xem.”

Hyun Moo vượt ve thân cây hoa thiên điều cứng cáp, đoạn anh quay đầu nhìn về phía Dong Jin.

“Hứa rồi đấy nhé.”

“Nếu em sống sót qua đợt trị liệu này.”

Hyun Moo nhún vai, nở nụ cười cay đắng.

“Được. Tôi sẽ để trống chỗ chờ cậu. Đừng để tôi chờ quá lâu. Chăm sóc bản thân cho tốt. Đi đây.”

Dong Jin vỗ bộp bộp vào vai Hyun Moo rồi ra khỏi nhà kính.

Hyun Moo thần thờ nghe tiếng xe của Dong Jin đi ra khỏi bãi đỗ xe.

Nếu có thể được như thế. Chỉ cần được như thế.

Hyun Moo lắc đầu. Mỗi lần anh làm vậy, những suy nghĩ vô ích được bao bọc dưới cái tên “hy vọng” lại bị rũ sạch.

Ngày mai anh sẽ lần nữa bắt đầu cuộc sống trong bệnh viện. Khối u đã lớn lên một chút. Sử dụng phương pháp Gamma-knife⁴ có lẽ là cách tốt nhất. Anh quyết định nhập viện theo lời khuyên của tiến sĩ Noh. Nghĩ đến việc có khi phải bỏ trống nơi này lâu hơn dự đoán, Hyun Moo mân mê lá của từng loại cây và tỉ mỉ xem xét trạng thái của chúng.

“Hình như cô ấy xấu hổ hay sao ấy.”

Hyun Moo vốc một nhúm cát của vườn sen đá để kiểm tra độ ẩm. Đột nhiên anh nhớ đến lời thăm thì bí mật ở nhà bếp vào mấy hôm trước của mẹ và dì Jung Rye.

“Cái gì?”

“Tôi nói cô Nan Da ấy. Cứ thấy bóng cậu chủ là cô ấy co giò chạy biến mất. Nghĩ thế nào cũng thấy chắc là vì thụ tinh nhân tạo nên cô ấy mới như vậy.”

“Cũng phải. Đến tôi còn thấy kỳ lạ. Cứ nghĩ đến chuyện tinh trùng của một người đàn ông xa lạ cùng với trứng của mình gặp nhau, nói không chừng sẽ thụ tinh được là đã....”

“Thì đấy. Bọn trẻ ấy, cứ giả vờ không có chuyện gì nhưng làm sao không có được?”

Sau ngày hôm đó, tâm trạng Hyun Moo trở nên kỳ lạ. Anh cũng không rõ nên gọi thứ cảm xúc này là khó chịu hay bực bội. Thứ cảm xúc lưng chừng ấy cứ mãi luẩn quẩn trong lồng ngực anh, không tài nào tan đi.

“Phù.”

Lồng ngực dần trở nên nặng nề, anh hít vào mấy lần. Dầu vậy trái tim vẫn có cảm giác ran rát khó chịu, giống như vừa nuốt phải một miếng khoai tây nóng. Hyun Moo ấn vào phần xung quanh ngực, chân mày anh nhíu lại. Nói gì thì nói, có lẽ anh đã ăn quá nhiều bữa trưa được chuẩn bị theo thực đơn hữu cơ rồi

Hyun Moo rũ sạch dòng suy nghĩ, rồi chậm rãi đi kiểm tra các loài thực vật trong nhà kính.

“Cậu chủ, có khách đến ạ.”

Kiểm tra nhà kính xong xuôi, Hyun Moo đang thiu thiu ngủ ngày thì nghe thấy tiếng dép vội vã của di Jung Rye vang trên sàn nhà kính.

“Là ai thế...?”

“Này, Park Hyun Moo.”

Bên cạnh tiếng bước chân tông tộc xông vào, anh nghe thấy tiếng giày cao gót thận trọng gõ lộp cộp. Hyun Moo nhíu mày, quay đầu về phía phát ra tiếng động. Anh tìm kính râm đeo vào.

“Kim Jin Ho?”

“Ừ, cái thằng này. Tao tưởng mày chết mất xác rồi, hóa ra lại lười chảy thây nằm tằm nắng như này à? Yoo Jin cũng đến đấy.”

Hyun Moo ngồi dậy.

“Lâu lắm mới gặp mày. Trông mày... cũng ổn đấy. Chúng ta... không cần... bắt tay nhé? Tại gượng gạo lắm.”

“Mày đến đây có chuyện gì?”

Hyun Moo ngại ngần. Nhớ đến cánh tay trắng trẻo vậy nhẹ, anh lại vùi mình vào ghế.

“Tại Yoo Jin nói nhớ mày đấy.”

“Em xin lỗi. Là em giục Jin Ho. Bọn em xông vào đột ngột nên anh không vui à?”

Mùi hoa đậu tía quen thuộc ùa vào mũi anh. Mùi hương ấy đã từng rất dễ chịu và luôn làm anh cảm thấy vui vẻ, thế nhưng hôm nay chỉ khiến anh đau đầu.

“Anh hơi bận.”

Hyun Moo cộc lốc đáp lời, như thể muốn rũ bỏ mùi hương đang xông vào mũi ấy.

“Mày bận thế nào mà đám cưới bọn tao cũng không đến dự? Tao gửi thiệp mời cho mày rồi mà. Gọi điện đến nhà mày thì người nhà bảo mày đang đi du

lịch, liên lạc bằng mail hay di động cũng không được. Này! Nghe bảo mày thiết kế nhà kính này hả? Hồi mày bỏ ngang việc học, đột nhiên đi thiết kế nhà kính, tao còn không hiểu tại sao mày làm thế. Đẹp thật đấy tao xem một vòng được không?”

Không chờ Hyun Moo trả lời, Jin Ho đã sai những bước dài đi ngắm nghía xung quanh nhà kính.

“Trước khi đi New York đáng ra em phải chào anh một tiếng. Em cũng muốn lưu lại Seoul trong kỳ nghỉ, nhưng Jin Ho vì lo làm luận văn nên có hơi nhạy cảm.”

Tiếng bước chân của Jin Ho xa dần, Yoo Jin mới mở miệng.

“Chúc mừng... em kết hôn.”

“Hyun Moo à, em... em chẳng biết anh nghĩ gì, mà cứ mãi chờ đợi anh thì quá khổ sở.”

“...”

“Em đã nói rằng em yêu anh, em sẽ cố gắng hết sức. Thế nhưng lúc em bảo em sẽ đợi anh lại chẳng thể liên lạc được với anh. Em muốn phát điên lên trong thời gian ở New York chờ tin anh. Em đã từng chạy đến sân bay trong vô thức. Người.... không cho em gặp anh chính là anh, Park Hyun Moo.”

Còn người nói “Em sẽ đợi anh” chính là em, Seo Yoo Jin. Hyun Moo cắn chặt răng, nuốt xuống những lời anh định nói.

“Thiếp mời... là tín hiệu SOS em gửi đến anh lần cuối. Em đã mong lúc nhìn thấy nó, anh sẽ chạy đến bên em.”

Anh đã chạy rồi. Đã chạy như điên như dại. Thế nhưng... Hyun Moo bật cười.

“Em xin lỗi, Hyun Moo à.”

“Không, em không cần phải xin lỗi. Dù sao hồi đó anh cũng đang tìm một cái cớ cho mình thôi. Nhận được lời tỏ tình của người em luôn coi là bạn, hẳn em thấy bối rối lắm. Anh tưởng cỡ một năm thôi là em chịu thua rồi.”

Tiếng thở gấp như tiếng thét gào đi sâu vào tai Hyun Moo.

“Dì, dì ơi!”

Hyun Moo hét to về hướng phòng khách, át đi tiếng thở run rẩy của Yoo Jin.

“Cậu chủ gọi tôi à?”

Di Jung Rye đặt ly trà đá lên bàn, những viên đá chạm vào nhau phát ra tiếng lanh canh. Di hết nhìn gương mặt đông cứng của Hyun Moo lại nhìn sang gương mặt xanh xao nhợt nhạt của Yoo Jin.

“Cậu còn cần gì nữa ạ? Tôi chuẩn bị bữa tối cho cậu nhé?”

“Di gọi Nan Da giúp cháu với.”

“Cô Nan Da... ấy ạ?”

Ba người.

Một phụ nữ. Hai đàn ông.

Ở chỗ ghé của Hyun Moo, có ba con người giống như một bức tranh đang ngồi. Người đàn ông mặc áo thun polo màu xanh biển đi kèm quần lửng đang nhìn người phụ nữ chăm chăm. Ánh mắt người phụ nữ lại đang dính trên người Hyun Moo, trong khi anh đeo kính râm, ngó lơ cả hai bọn họ. Nan Da mở hé cánh cửa nhà kính rồi bước vào, cảm giác căng thẳng kỳ quặc giữa ba người họ khiến cô không thể mau chóng bước lại gần. Nan Da dừng bước.

Nghe tiếng bước chân của Nan Da, người phụ nữ quay lại. Mái tóc suôn dài, cô ta mặc một cái đầm liền sát nách màu trắng, đôi mắt mở to thật đẹp, cũng thật buồn.

“Ai đây...?”

Người phải hỏi câu này là Nan Da mới đúng.

“Anh gọi tôi à?”

“Ừ. Yoon Nan Da, em lại đây.”

Lần đầu tiên Hyun Moo gọi tên Nan Da. Cái tên “Nan Da” phát ra từ miệng anh vừa ngọt ngào lại vừa đắng đắng, hết như chocolate trộn 57% ca cao.

“Em lại gần đây đi.”

Ánh mắt cô gái ghim chặt vào đôi má Nan Da đầy nhức nhối.

“Ồi mẹ ơi!”

Nan Da ngập ngừng bước lại gần Hyun Moo, bất ngờ hét lên một tiếng. Bởi vì Hyun Moo bỗng dung ôm lấy eo cô kéo lại gần, khiến cô ngã nhào vào ngực

anh. Anh khúc khích cười một mình, như thể đang thấy thú vị lắm. Nan Da toan đứng dậy nhưng Hyun Moo càng ôm cô chặt hơn.

“Chào hỏi đi. Đây là vợ tao, Yoon Nan Da.”

Người đàn ông mặc áo polo cùng người phụ nữ có đôi mắt buồn đồng loạt há hốc miệng.

“Yoon Nan Da, đây là vợ chồng bạn anh. Kim Jin Ho và Seo Yoo Jin.”

“Chào... chào anh chị. Em là Yoon Nan Da.”

Nan Da thấy xấu hổ vì cái miệng há hốc ra của hai người bọn họ, cô vội vã cúi đầu chào.

“Dễ thương nhỉ? Thực ra là vì Nan Da nên dạo này tao hơi bận.”

Bàn tay to của Hyun Moo vuốt ve phía sau cái gáy nhô ra của Nan Da, cứ như đang xoa đầu một con cún dễ thương.

“Park Hyun Moo con sắp ra đời đến nơi rồi.”

Đến lúc này thì câu nói của Hyun Moo khiến cả Nan Da cũng phải há hốc miệng. Gương mặt cô nóng bừng như thể vừa bị tát một cái vào má.

“Nan Da đâu?”

“Ngủ rồi ạ. Cô ấy mệt hay sao ấy. Tôi định đánh thức nhưng thấy cô ấy ngủ say quá nên cứ để cô ấy ngủ.”

Di Jung Rye rót nước vào cốc của phu nhân Victory, đoạn đưa mắt lên lên nhìn sang Hyun Moo. Sau khi khách ra về, cả bầu không khí trong nhà lẫn nét mặt của anh đều rất nặng nề. Anh vẫn lặng yên ăn cơm, nhưng bà có cảm giác dường như cơm của anh còn nhiều hơn so với ban đầu.

“Thế à? Nhưng cũng phải ăn cơm rồi hãy ngủ chứ. À, nghe bảo Jin Ho và Yoo Jin đến chơi à? Sao con không bảo chúng nó ăn cơm rồi hãy về.”

“...”

“Cái thằng Jin Ho mười năm trời cố sống cố chết theo đuổi con bé, cuối cùng cũng thành công, Yoo Jin rốt cuộc cũng đỗ. Nó giỏi đấy chứ. Nói gì thì nói, phụ nữ sống trên đời, gặp được người đàn ông yêu mình như thế là hạnh phúc nhất rồi.”

“Con ăn xong rồi.”

Hyun Moo đặt thìa đĩa xuống và đứng dậy.

“Còn một chuyện nữa. Y tá phỏng vấn hôm nay ấy, có vẻ rất được. Mẹ định thuê anh ta.”

“Thế thì tốt ạ.”

Hyun Moo chậm rãi đi về phía nhà kính. Anh quay đầu nhìn lên tầng hai, nơi có phòng của Nan Da.

“Em xin lỗi nhưng chắc em phải đứng dậy trước. Em bị ốm nghén nặng. Hai anh chị cứ tự nhiên như ở nhà nhé.”

Nan Da đang ngoan ngoãn ngồi trên đùi Hyun Moo bỗng đứng bật dậy. Hyun Moo nghe thấy tiếng thở của Yoo Jin và tiếng ho khùng khục vì bị sặc của Jin Ho. Anh phì cười. Trong lúc rối ren này, Nan Da đột nhiên phải trở thành vợ Hyun Moo, thế nhưng giọng nói của cô lại cao ngạo như một nữ chủ nhân thực sự.

Khoảnh khắc đó, Hyun Moo cũng không ngờ, điều anh tò mò nhất không phải khuôn mặt Yoo Jin, càng không phải khuôn mặt của Jin Ho mà là khuôn mặt của Nan Da. Cô đã có vẻ mặt như thế nào? Anh đã đụng nhầm chỗ rồi sao? Không hiểu sao anh thấy như thể mình vừa chọc vào tổ ong.

Nan Da toan ra khỏi nhà kính đột nhiên quay trở lại. Tiếng chân vọng trên nền nhà kính khá to, hình như cô đang giận. Cô bước lại gần anh, vượt qua vết sẹo bị đồng hồ che đi, giả vờ như đang vuốt ve cánh tay Hyun Moo rồi ôm chặt lấy cổ anh. Đôi môi Nan Da chạm đến lỗ tai anh.

“Chỉ đến thế thôi à? Vô vị thật đấy.”

Nan Da thăm thì như thể cười giễu vào vành tai Hyun Moo đang cứng đờ vì bàng hoàng.

Cảm giác hơi thở và bờ môi Nan Da đột ngột chạm đến lỗ tai trở lại đầy sống động. Hyun Moo xoa đi xoa lại tai mình bằng lòng bàn tay.

Cái gì? Vô vị? Đến thế thôi?

Nan Da nghe thấy tiếng phu nhân Victory trở về nhưng vẫn không chịu xuống tầng dưới. Cô ngồi trước bàn trang điểm dùng làm bàn đọc sách, nhìn xoáy vào tờ lịch của quyển nhật ký được vẽ một hình trái tim lên ngày 1 tháng 7. Cô đánh dấu ngày kinh nguyệt của mình, hình trái tim màu hồng ấy trông như điềm chẳng lành. Hôm nay là ngày 3 tháng 7. Cô đã trễ kỳ hai ngày rồi.

Nan Da lặng lẽ đưa tay lên sờ vào ngực. Có gì đó khang khác với cơn đau tức ngực thường thấy trước kỳ kinh nguyệt. Nơi đó có cảm giác căng phồng nhưng nhức, giống như đang âm ỉ nóng lên. Cô ngập ngừng mở ngăn kéo ra, lòng dạ rối bời nhìn chằm chằm que thử thai phụ nhân Victory mua cho mình mấy hôm trước. Dù không muốn tiến hành thụ tinh nhân tạo lần thứ hai nhưng cô cũng rất sợ mình mang thai.

Park Hyun Moo con sắp ra đời đến nơi rồi.

Vừa nhớ đến giọng nói của Hyun Moo, Nan Da liền đóng ngăn kéo kêu đánh cộp một cái.

“Nói cứ như thật ấy.”

Rồi cô lão đảo về giường, nằm cuộn người lại.

Không sao. Không sao đâu. Không có chuyện gì đâu.

Nan Da lặp đi lặp lại câu không sao đâu như một câu thần chú. Cô nhắm mắt và cứ nhắm mắt nằm yên như vậy một lúc lâu rồi đột nhiên cô bật dậy, mở nhật ký ra.

Khoảnh khắc Nan Da cắn môi, viết xuống từ “vô vị” như giễu cợt, thỉnh thoảng không một tiếng gõ cửa, cánh cửa phòng cô bật mở toang.

“Ồi mẹ ơi! Chuyện gì vậy? Anh phải gõ cửa chứ!”

“Cô có cời sạch đồ thì cũng không sao mà. Tôi có nhìn thấy đâu.”

“Anh nói cái gì?”

Anh đột nhiên xông vào, lại còn nói ngang nói ngược. Với tấm lòng tốt đẹp, cô đã luôn nín nhịn anh.

“Cái gì mà vô vị há? Cô thì biết cái gì!”

“Trời. Ông chú này thật đúng là.”

“Cô thì biết gì mà nói! Trong đầu xuất hiện khối u chết tiệt này, lại nghe cô ấy nói em yêu anh. Là cô thì cô làm thế nào?”

Nan Da nhìn xoáy vào đôi môi rúm ró bởi sự lạnh nhạt của Hyun Moo, để mặc cơn phẫn nộ đang quặn quại trong lồng ngực mình tuôn trào. Cô không muốn kiềm chế nữa.

“Sao anh không nói anh yêu cô ấy trước?”

“Cái gì...?”

“Vì cô ấy là người yêu của bạn anh à?”

“...”

“Ôi chao, anh không cần phải ngạc nhiên thế đâu. Nhìn ba người là thấy ngay, một bộ phim hạng ba chẳng ra làm sao.”

Con giận bỏ qua sự tự kiểm chế của Nan Da thật tàn nhẫn, như thể cô sẽ khiến Hyun Moo phải lung lay đến cùng.

“Cô đừng ăn nói linh tinh.”

“Anh Park Hyun Moo mới đúng có nực cười như thế đấy.”

Nan Da cắn chặt răng, đưa mắt nhìn anh trừng trừng rồi khịt mũi.

“Cô ấy là người yêu của bạn mình nên không thể nói yêu cô ấy? Thế nên tôi mới bảo anh vô vị đấy. Đã là người yêu của bạn thì phải biết đường bỏ cuộc chứ, còn không thì nói hết ra. Vịn vào cái có mình vì bạn bè, ngược lại chính anh Hyun Moo lừa gạt tình bạn đấy. Cứ dùng dằng tình cảm, rồi còn hèn hạ để cô ấy nói yêu anh trước. Như vậy bản thân anh sẽ không cảm thấy có lỗi chứ gì.”

“Câm miệng!”

Hyun Moo vung mạnh cánh tay, khiến đèn bàn và đồng hồ phẩm trên bàn trang điểm bay sượt qua gương mặt Nan Da, rơi lộp bộp xuống đất.

Cả Hyun Moo và Nan Da đều giật mình kinh ngạc, không nói nên lời. Trong phòng chỉ còn tiếng hơi thở của hai người đang bùng bùng tức giận hòa cùng tiếng tích tắc bào mòn thời gian từ cổ tay Hyun Moo. Hương hoa bách hợp bay vào từ cửa sổ để mở chậm rãi làm lắng dịu sự im lặng đáng sợ. Nghe thấy tiếng bước chân vội vã leo lên cầu thang, anh liền quay lưng bỏ đi.

“Park Hyun Moo! Chuyện gì vậy?”

Hyun Moo đẩy phu nhân Victory ra rồi đi về phòng. Rầm. Cánh cửa phòng anh đóng mạnh.

“Này, Nan Da. Có chuyện gì vậy hả?”

“Không, không có chuyện gì đâu ạ. Tại... tại anh Hyun Moo bước hụt chân thôi.”

“Nhưng sao nó lại ở phòng con?”

Nan Da không đáp lời. Cô ngồi xuống nhặt những mảnh thủy tinh vỡ.

“Đề đó đi, dứt tay bây giờ. Đề ta bảo cô Jung Rye dọn cho.”

Nhìn bàn tay nhặt những mảnh thủy tinh đang run lẩy bẩy vì sợ của Nan Da, phu nhân Victory lặng lẽ thở ra một hơi dài.

Cô không ngủ được.

Rõ ràng Nan Da phải là người được nghe lời xin lỗi. Ngẫm thế nào đi nữa, Hyun Moo cũng sai đến 99%. Cho dù cô có nổi giận, có thốt ra những lời ngạo mạn không thềm kiêng nể, thế nhưng nếu so sánh lỗi Hyun Moo gây ra với lỗi của Nan Da thì không khác nào đem so một pha xì hơi nhẹ với một tên đi đại tiện. Thế mà cái tên đi đại tiện ấy lại dám nổi giận với cô. Cô thật muốn ngay lập tức chạy đến, quyết sống chết với anh một phen, nhưng ngày mai anh phải nhập viện rồi.

Đồ... tôi.

Nan Da trở mình, vùi mặt vào gối.

“Á á đau chết đi được.”

Nan Da thử nằm sấp xem có ngủ được không nhưng ngực cô bị đè nén tới phát đau. Cô co ngón cái, ấn vào dưới chân thủy⁵. Khoảng trống giữa tấm nệm và ngực được nói ra nên cô bớt đau một chút. Tựa hồ toàn bộ các dây thần kinh đều tập trung lại vì cơn đau ngực, khiến cô thấy hoang mang và sợ hãi.

Nan Da nhắm mắt chờ giấc ngủ đến với mình. Nhưng lý trí càng cố sức tóm lấy giấc ngủ thì mắt cô càng mở thao láo như thể hít phải hương bạc hà vậy. Không được rồi. Phải đi uống một cốc sữa thôi.

Nan Da xuống cầu thang, cẩn thận không phát ra tiếng động. Cô mở đèn chụp của nhà bếp, rót sữa rồi quay trong lò vi sóng.

Rì rì.

Cô thờ người nghe tiếng sóng điện từ đang hâm nóng sữa. Theo thói quen, Nan Da đưa mắt nhìn về phía nhà kính, đoạn thở ra một hơi dài trầm thấp. Nơi ấy có Hyun Moo. Hệt như con vật bị thương lê bước nơi rừng sâu, anh một mình loay hoay trong bóng tối trông thật cô đơn và mõi mệt. Hôm nay hẳn anh cũng phải vật vã vì chứng mất ngủ. Ngày mai sẽ bắt đầu bước vào đợt trị liệu khó khăn, nếu thế phải ngủ một giấc thật sâu chứ.

Nan Da do dự đôi chút, rồi rót thêm một cốc sữa nữa.

“Tôi đến để nhận lời xin lỗi.”

Hyun Moo không bất ngờ. Dường như anh biết Nan Da sẽ đến.

“Nào, uống cái này đi rồi nhanh xin lỗi nào. Anh xin lỗi, tôi nhận lời xin lỗi, sau đó nhanh chóng “go to bed” đi thôi. “Tôi xin lỗi”, nói một câu vậy là xong. Tôi đã giảm giá cực sốc cho anh rồi. Đừng bỏ lỡ nhé.”

Hyun Moo phì cười, thoải mái nhận lấy ly sữa tỏa ra mùi thơm ngậy. Cười xong, anh gập đầu gối lại như một người bị đâm vào gót chân Asin. Một cảm giác như thể những cái gai nổi đầy lên rồi lập tức xẹp xuống trào đến. Dòng sữa nóng sũng sánh trào ra mu bàn tay nhưng cả Hyun Moo đang ngồi trên sàn lẫn Nan Da đang dăm dăm nhìn anh đều không nói gì cả.

“Trái tim... có theo ý mình được không?”

Giọng Hyun Moo đều đều, giống như chiếc bánh xe bị vùi trong cát.

“Phù...”

Thế đó. Bởi vậy nó mới phát điên và đập lung tung chứ.

Nan Da ngồi phịch xuống cạnh Hyun Moo, thở dài thật sâu. Trái tim mình lại không theo ý mình, thật trớ trêu làm sao. Nó là trái tim của mình cơ mà.

“Tôi ấy, nếu tôi là anh Hyun Moo, tôi sẽ nói yêu cô ấy, chỉ để chính bản thân mình không phải hối hận. Tôi sẽ nói toàn bộ sự thật với cô ấy. “Anh sẽ vượt qua được nên em hãy đợi anh”. Sau đó quyền lựa chọn thế nào là của người ấy. Ít nhất, tôi cũng cho cô ấy cơ hội được lựa chọn.”

“Tôi định khỏe hẳn mới đến bên cô ấy. Tôi không muốn đem lại gánh nặng cho cô ấy. Với cả...”

“Như vậy là không “fair play” rồi. Viện cố mình bị ốm để níu kéo một cô gái thì chẳng ra sao cả, đúng không? Phải, tôi cũng hiểu cho tâm trạng đó, thế nhưng nghe cứ như anh đang biện minh vậy. Nào là vì người ấy, nào là tôi không muốn làm người ấy đau khổ, nhưng thực ra điều sợ hãi hơn cả chính là “liệu người ấy có đến với tôi không?”. Không phải sao?”

“Có lẽ thế.”

“Anh làm sao vậy? Không quát tháo mà ngoan ngoãn thừa nhận, lạ thật đấy.”

Hyun Moo phì cười, chậm rãi uống một ngụm sữa. Sữa có thêm một lớp váng mỏng thơm hơn anh tưởng.

“Xác định ngày phẫu thuật xong, tôi đã mua vé đi New York. Tôi leo lên bàn mổ mà vẫn ôm tấm vé ấy trong tay, tiếp nhận điều trị phóng xạ tận ba mươi hai lần. Tôi cứ ngỡ chịu đựng tự nhủ “Cố thêm chút nữa là xong rồi”. Thế nhưng cô ấy đã kết hôn. Tôi chỉ còn biết cười gượng.”

“Là tôi, chắc tôi cũng làm thế thôi. Cô ấy có phải Chun Hyang⁶ đâu. Ai lại đi chờ một người chẳng thèm nói lời nào với mình, cũng không buồn liên lạc chứ? Chắc hẳn tôi sẽ nghĩ “Có lẽ anh ấy không yêu mình, anh ấy tránh né mình”.

“Thế à?”

“Có lẽ thế.”

Khoảnh khắc Hyun Moo siết chặt tấm thiệp mời trong tay, trong vô thức anh đã định vùng chạy đến sân bay, nhưng rồi lại ngất đi. Khi ý thức quay trở lại, cả thế giới đã hóa thành một màu tối đen. Anh không nhìn thấy bất cứ gì, chỉ cảm thấy mình đang lơ lửng trên không trung nhìn xuống bản thân như hồn đã lìa khỏi xác. Con đau khủng khiếp hành hạ anh. Chẳng thà chết đi còn hơn. Trong cơn bốc đồng, anh đã cắt cổ tay mình. Dường như anh đã cười lúc cảm nhận được dòng máu ấm nóng đang trào ra từ cổ tay ấy.

“Sau khi băng bó cổ tay xong, chẳng hiểu thế nào tôi lại nghĩ “Không phải tất cả mọi thứ đã quay về đúng vị trí của nó hay sao?”. Đằng nào cô ấy cũng không thuộc về tôi.”

“Vô vị thật đấy. Sao anh lại nghĩ thế?”

“Phải.”

Hyun Moo lại cười. Nụ cười thật trống rỗng. Trái tim Nan Da nhói lên.

“Vậy tại sao hôm nay anh lại làm thế?”

“Không biết nữa. Một nửa muốn kết thúc một cách thoải mái, còn một nửa chắc là lòng tự trọng cũng nên?”

Hyun Moo uống tiếp một ngụm sữa, chân mày khẽ nhíu lại. Anh không biết lý do gì khiến mình có thể thoải mái trả lời cô như vậy. Hơn nữa, anh càng không hiểu nổi vì sao bản thân lại muốn làm điều đó. Là bởi nhiệt độ ấm nóng của sữa chăng?

“Không, nói thật lòng, có lẽ lòng tự trọng lớn hơn một chút. Tôi muốn nói với cô ấy “Anh đã quên em rồi”.”

“Lòng tự trọng lớn hơn tình yêu à? Thế là khôn ngoan đấy.”

“Thế ư?”

Hyun Moo gật đầu. Đột nhiên anh đưa tay xoa xoa phía sau đầu Nan Da.

“Anh... anh làm gì vậy?”

“Nhô ra nhiều thật.”

“Ồ hay, cái ông chú này!”

“Xin... lỗi cô.”

Nan Da định nghiêng đầu tránh bàn tay Hyun Moo, nhưng rồi chẳng nói lời nào, chỉ nhắm nghiền mắt. Bàn tay đang vuốt ve sau đầu cô quá đổi dịu dàng, khiến nước mắt cô tưởng như sắp trào ra.

“Thành thật xin lỗi cô.”

Sợ những giọt lệ sẽ rơi xuống, Nan Da cố dồn hết sức vào mắt, nhìn lên Hyun Moo. Nụ cười mỉm trên môi anh lúc này rất đẹp, khiến cô xuất hiện suy nghĩ muốn tha thứ cho anh.

“Anh... thật sự xin lỗi à?”

“Ừ.”

“Vậy thì tôi tha thứ cho anh. Bằng trái tim.”

“Bằng... trái tim?”

“Ừ. Không phải tha thứ bằng lý trí mà là bằng trái tim.”

Nghe Nan Da nói vậy, Hyun Moo lại nhớ đến Yoo Jin. Anh nghĩ có lẽ mình có thể tha thứ cho Yoo Jin bằng trái tim. Mong rằng Yoo Jin cũng sẽ tha thứ cho bản thân bằng trái tim.

“Sữa ngon lắm.”

Hyun Moo vuốt ve phần gáy nhô ra của Nan Da thêm lần nữa, rồi đứng dậy.

Tuy anh đã rời khỏi nhà kính nhưng Nan Da vẫn ngồi yên trên sàn thật lâu sau đó. Cô ngập ngừng đưa tay lên xoa xoa phía sau ót. Hơi ấm mơ hồ còn sót lại của Hyun Moo làm trái tim cô nhoi nhoi. Cô đứng bật dậy như thể muốn rũ sạch hơi ấm mơ hồ ấy, trở về phòng viết tiếp trang nhật ký dang dở.

Ghi chú:

1. Cửa điều sáng tại vị trí ống kính của máy ảnh, làm nhiệm vụ điều chỉnh lượng sáng khi chùm tia sáng phản chiếu từ vật thể đột nhập vào ống kính.
2. Một hạt của Anh, thuộc vương quốc Liên hiệp Anh và Bắc Ireland.
3. Công trình phức hợp về môi trường quy mô lớn bao gồm hai khu vực quần thể có mái vòm chứa hai quần xã sinh vật khác nhau nằm tại Cornwall. Các quần xã sinh vật bao gồm những mái vòm với hàng trăm tấm nhựa nhiệt dẻo hình lục giác hoặc ngũ giác được hỗ trợ bởi khung thép.
4. Điều trị bằng tia phóng xạ bằng cách sử dụng tia sáng Gamma.
5. Còn gọi là vùng thượng vị, là vùng trên rốn và dưới mũi xương ức.
6. Xuân Hương, nhân vật trong Xuân Hương truyện kiên quyết giữ gìn phẩm hạnh chờ đợi người thương của mình.